

Ювілей мудрості і творчої насни

В переважній більшості жінки уже після тридцяти п'яти намагаються приховати від сторонніх свій вік – кому з нас не хочеться бути молодшою? Чомусь запам'яталась давня телепередача, присвячена 60-річчю Вії Артмане.

Так от, незважаючи на очевидність – в глибині сцени золотом сяяли дві цифри – шість і нуль, – велика актриса жодного разу не назвала цього числа, вживаючи натомість слово “ювілей”. Ну що ж, вона і справді виглядала значно молодшою за свої роки.

Як, власне, і Ольга Григорівна Осейчук. – Коли тобі так багато літ, – усміхається вона, – то нічого грати в піжмурки з людьми і самій з собою. Вісімдесят? І дякувати Богові за такий розкішний подарунок. Залишається молитись і просити Його, аби продовжив це перетривання на землі.

Що ж, видно правду кажуть науковці, що сприйняття людиною свого віку значно важливіше за реальні роки. А Ольга Григорівна на порозі свого ювілею зберегла у душі ще стільки молодечого завзяття, стільки захоплення прекрасним, таку глибоку здатність любити життя і людей, що старість не сміє наблизитися до неї. Може, оточуючі не завжди вловлюють цю особливість, зате її прекрасно фіксує фотооб'єктив: подивіться, яке красиве і одухотворене обличчя цієї жінки на знімках.

каже моя співрозмовниця. – У Мокрому його дуже поважали. Та це й не дивно, сам сирота, він взяв собі за дружину місцеву дівчину Федору, теж сироту. Можна сказати з нічого, виключно завдяки хліборобському хисту та невсипущій праці вони не тільки зіп'ялись на ноги, а й нажили міцне господарство.

Дідусь і бабуся мали вдовсталі землі, три садки, два токи, дві пари коней, кілька корів, всіляку птицю. Та найбільше дідусь кохався в конях. Коли під час колективізації їх забрали до спільної конюшні, голова

замолоду проявився неабиякий кулінарний талант – господині мали за честь запросити її кухарем на весілля, хрестини, та й рукодільницею вона була знаменитою. А ще навчилася малювати, навіть освоїла

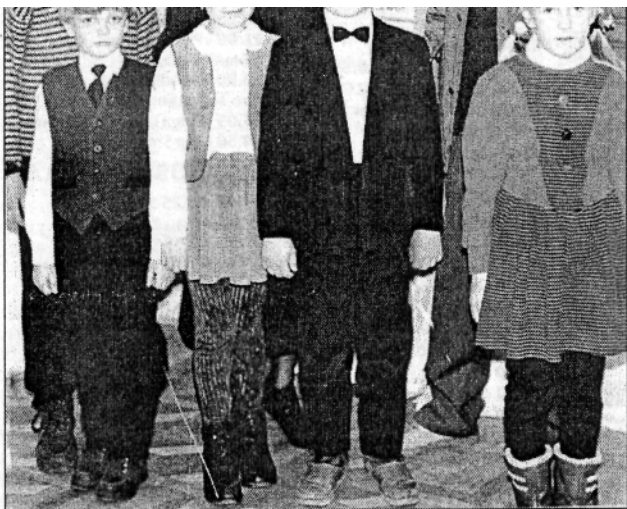

здобуватиме його саме в Дубенському культосвітньому училищі, не сумнівалася, але от на якому відділенні? Обрала бібліотечне і ніколи не жалкувала про це. Світ книг відкрив перед нею свої скарби, а глибоке знання бібліотечної справи пізніше не раз ставало в пригоді уже у педагогічній діяльності. Так-так, саме в педагогічній, бо після закінчення училища Ольга вирішила продовжувати навчання в Рівненському педагогічному інституті на філологічному факультеті, який в ті роки готував учителів української мови та літератури і співів.

– Студентам доводилося працювати в повну силу, – розповідає Ольга Григорівна. – Література вимага-

ла Попри все наполегливо студентка паралельно навчалася ще й на заочних чотирирічних курсах іноземних мов у Києві. Разом з подругами охоче відвідувала концерти скрипалів, піаністів, вокалістів, хорових колективів, які приїжджали до Рівного на гастролі, була завзятою театралкою.

– А вдома ще вимогливішою за викладачів була мама, – усміхається пані Ольга, – бо вона настоювала на тому, щоб я не тільки грала на баяні, а й продовжувала займатися рукоділлям, опановувала краєцтво, кулінарію, наполегливо долаючи мій спротив, а не раз і рясні сльози. Я до сьогодні вдячна їй за це, адже впродовж всьо-

Ольга Григорівна та Іван Дмитрович ОСЕЙЧУКИ з юними художниками.

Як багаторічний громадський кореспондент "Надслучанського вісника" О. Г. Осейчук ознайомила його читачів з багатьма непересяченими особистостями Березнівщини, зі славетними жінками України. От ми і подумали: а чому б не розповісти на газетних шпальтах і про життєвий та творчий шлях нашої позаштатної авторки?

Однією з найголовніших проблем сучасного суспільства Ольга Григорівна вважає руйнацію родинних зв'язків, які в Україні з діда-прадіда були традиційно дуже міцними, а авторитет батька-матері – незаперечним.

- Мій дідусь по материнській лінії Олександр мав вкрай рідкісне у наших краях прізвище Янчар, -

тодішнього колгоспу одну пару взяв до брички і використовував під час поїздок в район.

Бог подарував працюючому подружжю п'ятеро дітей, двох дочок і троє синів, які змалку сумлінно переймали від батьків не легку науку господарювання. Виростали побожними, шанували народні традиції. Коли через необережність хтось упускав шматок хліба, то мусив підняти окраєць, перехреститися і поцілувати його. Одна з дочок Надія стала в майбутньому мамою О. Г. Осейчук. А батько, Григорій Кондратюк, вважався найкращим ковалем на всю округу: перекривав хати, будував парники, кував ворота. Щодо Надії Олександрівни, то в неї

Студентка-першокурсниця Ольга КОНДРАТЮК.

волинський декоративний розпис.

- Коли мамі було уже 84 роки, - згадує Ольга Григорівна, - я попросила її продемонструвати своє вміння, бо ж волинський розпис досі, як слід, не вивчений. На столі в мамі не було жодних зразків, лише папір, олівці, фарби. Вона за кілька тижнів змалювала квітами в стилі бароко два альбоми, причому жодна квітка не повторилася.

А якою співучою була родина Кондратюків! Надія Олександрівна співала за вишиванням, за швейною машинкою, коли поралася з сапкою у городі. І господарські, і творчі таланти батьків повністю передалися дітям. Тому Ольга та її брат Іван знали безліч українських народних пісень, були чи не першими співаками у школі.

До речі, у їх рідному селі Мокрому, що в Дубенському районі, була тільки семирічна школа. Щоб здобути загальну середню освіту, Ольга ходила вздовж залізниці за сім кілометрів у Мирогощу. Отож щоденно їй доводилося долати чотирнадцять кілометрів.

При виборі майбутнього фаху вагалася. В тому, що

ла багато читати, а музика – практикувати. В училищі я опанувала домру, а в інституті моїм основним музичним інструментом був баян, а другим – фортепіано.

Надія і Григорій КОНДРАТЮКИ - батьки О. Г. Осейчук.

го життя майже весь одягну собі сама.

На четвертому курсі Ольга Кондратюк на педагогічну практику, а в ті часи вона була річною, потрапила у Богушівську восьмирічку. І познайомилася зі ставним сільським красенем Іваном Осейчуком, на якого заглядалася не одна дівчина, але його серце полонила саме вона – талановита студентка-вчителька. Отож через рік, одержавши направлення в сусідню Князівку, Ольга їхала на роботу уже не тільки як молодий спеціаліст, а й як молода дружина. Це саме вона настояла, щоб чоловік навчався не на заочному, а на стаціонарному відділенні Львівського сільськогосподарського інституту.

- Дивись, - остерігав її дехто з колеґ та родичів – Іван – чоловік показний, можуть, поки ти далеко, перехопити.

Ольга тільки усміхалася у відповідь:

- Не перехоплять, я його причарувала.

П'ять років, поки чоловік вчився, Ольга Григорівна викладала у Князівській восьмирічці німецьку мову.

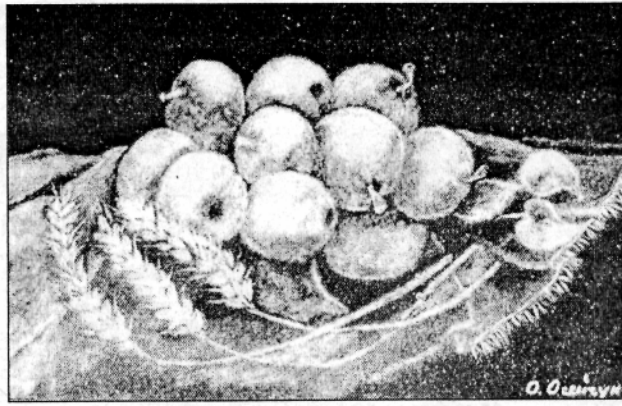
А потім Осейчуки переїхали у Березне. Івану Дмитровичу запропонували престижну роботу в управлінні сільського господарства і, як молодому спеціалісту, виділили двокімнатну квартиру в щойно збудованому будинку. Обста-

вити її при суцільних дефіцитах було справою нелегкою, тим паче, що новосели значну частину сімейного бюджету тратили не на килими та меблі, а на книжки. Згодом у них була одна з найкращих приватних бібліотек у Березному.

Ольга Григорівна на той час працювала інспектором у відділі освіти, приділяючи багато уваги естетичному вихованню учнівської молоді, що у радянські часи було дещо незвичним – адже партія спрямовувала педагогів на прищеплення майбутнім будівникам комунізму марксистсько-ленінської ідеології, інтернаціоналізму. Водночас О. Г. Осейчук викладала в Зірненській восьмирічці образотворче мистецтво, яке в навчальній програмі називалося малюванням, але з власної ініціативи виходила за його рамки.

Саме тоді О. Г. Осейчук стала одним з найактивніших громадських кореспондентів нашої газети. Протягом багатьох років вона вела тематичну сторінку "Сім'я і школа", наголошуючи у своїх публікаціях на необхідності об'єднання у виховному процесі зусиль педагогів і батьків. За плідну працю на освітянській ниві Ольга Григорівна була нагороджена однією з найпрестижніших фахових нагород – медаллю Макаренка та знаком "Відмінник народної освіти".

Не зайвим буде згадати, яку роль у її житті відіграло мистецтво, зокрема пісенне. Вона постійно співала у народному аматорському хорі районного будинку культури, а пізніше в хоровій капелі під керівництвом Ольги Вернюк, в церковному хорі храму Покрови Пресвятої Богородиці УПЦ Київського патріархату. Та найбільшим захопленням її життя стало живописання тополевым пухом по оксамиті. На сьогодні О. Г. Осейчук є неперевершеним майстром у цьому рідкісному виді

Дари батьківського саду.

мистецтва. До колекції її робіт входить понад сто картин, які демонструвалися на численних виставках в Києві, Колодязному, Острозі, Дубному, роботи Ольги Григорівни потрапили навіть в приватні колекції за кордон – Англію, Німеччину, Канаду та США. Як зауважує сама авторка, вона не комерційна людина, отож зі своєї творчості жодних прибутків не має, бо картин не продає, навіть незважаючи на фінансову скруту.

- Праця з тополевым пухом вимагає великої уваги, терпіння, делікатності, спокою і тиші. Кожна ворсинка дуже легенька, тоненька, майже невидима, - розповідає художниця, - руки мають бути чистими і сухими, бо від волого пух просто ...зникає. Будь-яку композицію створюю без попереднього начерку, щоб не зашкодити оксамитовій основі, і без клею – оксамит притягує пух, як магніт метал. Отож пальці мають бути дуже чутливими, а інструменти – якнайтоншими.

Улюблена тема творчості О. Г. Осейчук – храми. Ольга Григорівна вважає, що вона носить не тільки художній, а й просвітницький характер, тому намагається вітворювати храми різних архітектурних шкіл: закарпатської, наддніпрянської, волинської тощо. В її колекції – всі чотири березнівські святині.

Творча уява художниці перенесла на оксамит улюблених дідових коней,

Воля.

батьківську хату, мамині квіти.

У нашій розмові з Ольгою Григорівною ми просто не могли ще раз не згадати її чоловіка, адже Іван Дмитрович постійно підтримував дружину, намагався взяти на себе левову частку господарських, домашніх клопотів, аби вона мала більше часу для творчості. Навіть тоді, коли був уже хворим. Я, наприклад, знаю, що він сам шаткував на зиму капусту, хоч одна рука в нього майже не діяла. Схвально поставився Іван Дмитрович і до ініціативи дружини відкрити домашню художню студію для мистецьких обдарованих дітей. Кілька з них протягом деякого часу відвідували заняття в оселі Осейчуків.

- Ми мріяли створити постійно діючу студію "Українська пектораль", - каже Ольга Григорівна, - але з волі Небес чоловік відійшов у засвіти, а без нього ця справа для мене стала

непідйомною.

Вже чотирнадцять років вона дає собі раду сама. Пережила татову, мамину, братову смерть. Але ніколи не замикалася в собі, намагалася постійно бути на людях. Багато сил і енергії віддавала педагогічній діяльності в Західноукраїнському коледжі "Полісся", викладаючи образотворче мистецтво, педагогіку, культурологію, музичне виховання, тобто навчальні предмети естетичного циклу.

зувала мистецьку студію "Палітра" і на громадських засадах вела в ній заняття. Виставки її вихованців демонструвалися в районному краєзнавчому музеї, районній дитячій бібліотеці. Студію відвідували не тільки студенти, а й учні загальноосвітніх шкіл. Деякі з них потім навчалися на образотворчих факультетах в інститутах, університетах.

- Я просто пишаюся, - зауважує Ольга Григорівна, - що хоч деякою мірою була дотична до творчості надзвичайно обдарованої Юлії Потейчук, яка закінчила архітектурне відділення Національного університету водного господарства і природокористування. Нині ця талановита художниця, архітектор, іконописець працює і проживає в Одесі. Чоловік її – священник, вони разом виховують трьох синочків. Вихованка студії "Палітра" Олена Хавтура виросла у майстра виготовлення гобеленів, її роботи неодноразово виставлялися на виставках у Рівному, Костополі і, звісно, у Березному.

Напередодні ювілею цікаво мені дізнатися, що для Ольги Григорівни є сьогодні найвизначальнішим у житті. виявилось, що вона навіть не уявляє,

як людина може обійтися без глибокої віри у Творця. Бо духовне - понад матеріальне. І саме це, вважає, дає їй сміливість жити, мудрість мислити, щастя любити.

- Кожен період – особливо зрілість і старість, - каже пані Ольга, - треба прожити гідно, навчитися прощати інших і себе. І не боятися смерті, бо у Бога всі живі. Краса, радість, насолода життям гріхом не бувають. Колись мені мама сказала, що старість боїться радісних і сміливих. Тому я намагаюсь до негарздів ставитись не з наріканням, а з почуттям гумору.

О. Г. Осейчук любить людей і вмє ладити з ними. Хоч уже й не співає в хорі, але майже щонеділі відвідує храм Покрови Пресвятої Богородиці УПЦ Київського патріархату, всілякі творчі заходи і свята, продовжує активно співпрацювати з "Надслучанським вісником". Її улюбленими квітами є проліски. А ще обожнює бузок і жасмін, бо саме ці кущі, скільки себе пам'ятає, росли на причілку батьківської хати, яка і сьогодні є для неї святинею, а батьки – ідеалом.

Надія ЯРМОЛЮК.

Прошепчу молитву...